

РЕШЕНИЕ

№ 1478

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **201** по описа за **2024** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Началник сектор ОПП-СДВР срещу РЕШЕНИЕ №4880 от 30.10.2023г. по нахд №20231110211193/2023г. на СРС, с което отменено наказателно постановление №23-4332-013550 от 07.07.2023г. издадено от началник сектор СДВР-ОПП, с което на З. М. Д. са наложени глоба от 20лв. на основание чл.183, ал.2 т.11 от ЗДвП за нарушение на чл.40, ал.1 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП глоба от 100лв. и лишаване да управлява МПС за срок от 1 месец.

С касационната жалба се иска отмяна на оспореното решение по съображения за неправилност на констатациите на СРС за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материални закон. На първо място не се приема твърдението на СРС, че деянието не е описано достатъчно ясно, както и че посочената за нарушена норма на чл.40, ал.1 от ЗДвП не съдържа правило за поведение. Твърди се, че видно от същата водачът при движение назад следва да се убеди, че няма опасност за другите участници в движението, което правило не е спазил водача. С оглед изложеното се моли да се уважи касационната жалба. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – не се явава и представлява.

Представителят на СГП –изразява становище за ОСНОВАТЕЛНОСТ на жалбата и предлага решението на СРС като неправилно да се ОТМЕНИ.

Административен съд София – град, като обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество - касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

Касационният състав намира, че обжалваното въззивно решение е неправилно и в този смисъл са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

СРС е констатирал, че НП и АУАН са издадени от надлежни органи, кредитирал е показанията на свидетелите, но за да отмени НП е приел, че има допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е, че за нарушението на чл.40, ал.1 от ЗДвП не е ясно в какво се състои изпълнителното деяние - ПТП или движение на заден ход, което последно само по себе си не е нарушение. В тази връзка е направен извода, че деянието не е описано ясно и подробно, което е съществено процесуално нарушение. Относно нарушението на чл.123, ал.1 т.1 от ЗДвП –СРС е приел, че има допуснато съществено нарушение с описание на изпълнителното деяние, което не съответства на нарушената норма.

Касационният състав не споделя тези изводи.

Относно първото деяние- правилно наказващият орган е посочил за нарушена нормата на чл.40, ал.1 от ЗДвП, която вменява задължението при движение на заден ход за водача да се убеди, че пътят на ППС е свободен и че няма да създаде опасност за другите водачи. Описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка напълно съответства на посочената за нарушена правна норма. Управляваният от Д. л.а. марка „БМВ Х2“ с [рег.номер на МПС] при движение на назад от паркирано положение реализира ПТП с паркирания зад колата л.а. „С.“. За това нарушение пряк очевидец е свидетелят Ф. М.. Същият е възприел маневрата и удара, записал е номера на МПС, огледал е щетите по автомобила на св.И. В. и впоследствие е сигнализирал същия за инцидента. Показанията на св.В. и М., както и на отзовалия се мл.автоконтрольор С. са обективни, пълни и взаимно допълващи се. Правилно в НП е посочено, че с деянието е нарушен чл.183, ал.2 т.11 от ЗДвП, предвиждащ санкция от 20 лв. за водач, който нарушава правилата за движение назад. Именно правилото за движение назад, разписано в чл.40, ал.1 от ЗДвП вменява на водачите да се убедят, че пътят е свободен и няма да причинят ПТП, което задължение с поведението си Д. не е съобразила.

Касателно деянието по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП нормата също е безусловна – че не е изпълнено задължението да спре и да установи последиците от ПТП, за което правилно е наложена санкция по чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП към минимума от 100лв. /от 50 до 200лв./ и лишаване за минималния срок от право да управлява МПС от 1 месец.

В действителност в описанието на деянието има определена особеност, която е позволила на СРС да приеме, че има съществено процесуално нарушение. Не е спорно, че в АУАН е посочено, че водачът е напуснал местопроистшествието, което е прието от СРС, че съответства не на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП /визираща спиране/, а на чл.123, ал.1, т.3 б.в от ЗДвП, визиращ напускане на ПТП. Изложеното обаче не

води до съществено процесуално нарушение. Общото задължение е по чл.123, ал.1 т.1 от ЗДвП – да спре, като с оглед това дали има само имуществени вреди или и пострадали хора – законодателят разписва и допълнителни задължения вкл. това по чл.123, ал.1 т.3 б.в от ЗДвП –да не напуска ПТП. Непосочването на нормата на чл.123, ал.1 т.3 б.“в“ от ЗДвП в НП е правилно, тъй като същата ще се съобрази или не- само, ако водачът е останал и между участниците има разногласие. Конкретно водачът на другия автомобил не е бил в същия, а посоченото за нарушител лице- е напуснало ПТП. В тази връзка неправилно в АУАН е посочено само, че лицето е напуснало ПТП вместо, че не е спряло, както е конкретизирано в НП.

В тази връзка трябва - да се подчертае, че напускането на местопрошествието е идентично на това да не си спрял и да не си установил последиците. Разликите в използвания израз при общото задължение и отделно при ПТП с имуществени вреди -не води до засягане правото на защита на нарушителя. Това несъответствие - не е съществено. За управляващият БМВ водач не е неясно какво не е направил. Напуснал е местопрошествието като не е спрял. Не се касае за отделни самостоятелни задължения, за които се следва различна санкция, поради което и да има нарушение в описанието, то не е съществено процесуално нарушение.

Следователно макар да има нередовност в АУАН правилно на основание чл.53, ал.2 от ЗАНН наказващият орган е издал НП, тъй като по безспорен начин е било установено извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

Следователно решението на СРС е неправилно е следва да се отмени, като вместо него се постанови друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. с чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН - Административен съд-София град XIX касационен състав

РЕШИ:

По касационна жалба на Началник сектор ОПП-СДВР

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №4880 от 30.10.2023г. по нахд №20231110211193/2023г. на СРС, с което отменено наказателно постановление №23-4332-013550 от 07.07.2023г. издадено от началник сектор СДВР-ОПП, с което на З. М. Д. са наложени глоба от 20лв. на основание чл.183, ал.2 т.11 от ЗДвП за нарушение на чл.40, ал.1 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП глоба от 100лв. и лишаване да управлява МПС за срок от 1 месец.

Вместо него

ПОТВЪРЖДАВА наказателното постановление.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.